

ΤΟ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΕΧΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΕΝ ΤΣΙΜΕΝΤΩΝΕΤΑΙ, ΔΕ ΜΠΑΙΝΕΙ ΣΕ ΜΟΥΣΕΙΑ

Όλοι ξέρουν τα γεγονότα που εκτυλίχθηκαν στη πόλη το πρωί της 5ης Αυγούστου. Δεκάδες μπάτσοι όλων των ειδών με τη συνδρομή του Δήμου και της πυροσβεστικής εφόρμησαν σε τρεις καταλήψεις της Πάτρας: στην κατάληψη Ν. Γύζη 33 - αυτοδιαχειριζόμενο στέκι ΤΕΙ, στην κατάληψη Μαραγκοπούλειο και στην κατάληψη Παραρτήματος. Στην επιχείρηση στο Μαραγκοπούλειο συλλαμβάνονται πέντε σύντροφοι-ισσες, στους οποίους και αποδίδονται κατηγορίες για απείθεια, διακεκριμένες φθορές, διατάραξη οικιακής ειρήνης, παράνομη βία, ρευματοκλοπή και οπλοκατοχή. Λίγη ώρα αργότερα προσάγονται άλλοι έντεκα σύντροφοι-ισσες που προσπαθούν να προσεγγίσουν το χώρο. Συνεργεία του δήμου αρχίζουν να σφραγίζουν τους χώρους χτίζοντας στην κυριολεξία τα παράθυρα και τις πόρτες των καταλήψεων, ενώ διμοιρίες ΜΑΤ φυλάνε τους χώρους και προσάγουν «ύποπτα άτομα» μέχρι αργά το μεσημέρι.

Ένα σύνολο από μηχανισμούς του κράτους μπήκε σε λειτουργία προκειμένου να ενορχηστρωθεί και πραγματοποιηθεί αυτή η μετωπική κατασταλτική επίθεση στις καταλήψεις της Πάτρας. Από τα τοπικά media και την πληθώρα δημοσιευμάτων, τις δικαστικές αρχές και την εισαγγελική εντολή μέχρι τα γαυγίσματα του (πρώην δικηγόρου του Καλαμπόκα) χρυσαυγίτη βουλευτή Αρβανίτη, τις ερωτήσεις του Νταβλούρου στη βουλή (γνωστού για τη διαπλοκή του με τα κυκλώματα της νύχτας, τα οποία και χρησιμοποίησε για την καταστολή της πορείας της 9ης Δεκέμβρη 2008), τη συνάντηση του Δημαρά με τον αρχιμπάτσο Κυριακόπουλο και τελικά τις υπογραφές Σιγαλού και Στανίτσα, όλα τα γρανάζια κουρδίστηκαν και πήραν μπρος. Η επιχείρηση αυτή αποτελεί την πιο ειλικρινή δήλωση του καθεστώτος. Οι καταλήψεις και οι αυτοδιαχειριζόμενοι χώροι είναι εσωτερικός εχθρός και πρέπει να παταχθούν.

Η επίθεση στις καταλήψεις της Πάτρας είναι μέρος της επίθεσης του κράτους ενάντια στους από κάτω αυτής της κοινωνίας. Το κράτος και οι δομές του διαχειρίζονται έναν καπιταλισμό σε βαθιά ύφεση και κρίση, η συνέχιση του οποίου περνάει πάνω από τη ζωή, την ελευθερία και την αξιοπρέπεια των από κάτω. Σε έναν καπιταλισμό που αναδιαρθρώνεται, η υποτίμηση της εργασίας, η διάλυση των εργασιακών δικαιωμάτων, το πετσόκομμα των μισθών και συντάξεων, η κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, η καταδίκη εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων στην ανεργία και την ανέχεια πάει χέρι-χέρι με την απόσυρση του κράτους από τον «κοινωνικό» του ρόλο (παροχή δωρεάν υγείας, ασφάλισης, παιδείας).

Ταυτόχρονα, ο κρατικός μηχανισμός αναβαθμίζει την καταστολή εναντίον όσων δεν παράγουν, όσων δεν καταναλώνουν, όσων απλώς περισσεύουν ή όσων μάχονται και αντιστέκονται ενάντια στη λεηλασία της ζωής τους. Από τους μετανάστες, τους άνεργους, τους άστεγους, τους επισφαλείς, τις οροθετικές, τους transsexual, μέχρι τους απεργούς, τους κατοίκους των χωριών της Β.Α. Χαλκιδικής, τους αναρχικούς, όλοι αυτοί τίθενται στο κάδρο και το κράτος τους καταστέλλει ως εν δυνάμει και εν ενεργεία εσωτερικό εχθρό ή αντίπαλο της εθνικής προσπάθειας για ανάκαμψη και ανάπτυξη. Η «πολυπόθητη» πολιτική σταθερότητα περνάει μέσα από την επιβολή του νόμου και της τάξης. Αναδιαρθρώνοντας τις δομές του και αναβαθμίζοντας την ισχύ των κατασταλτικών μηχανισμών του, το κράτος προσπαθεί να επιβάλλει το μετασχηματισμό της κοινωνίας σε μια κοινωνία ελέγχου, στην οποία η συναίνεση αποσπάται με τη βία όταν δεν μπορεί να γίνει αυτοβούλως.

Η εκκένωση του Παραρτήματος, της κατάληψης Μαραγκοπούλειο και της κατάληψης Ν. Γύζη 33 - αυτοδιαχειριζόμενο στέκι ΤΕΙ που έρχεται ως συνέχεια των επιθέσεων του κράτους εναντίον των καταλήψεων και των αυτοδιαχειριζόμενων εγχειρημάτων κατάληψη Δέλτα (Θεσσαλονίκη), κατάληψη στην Αφροδίτης 8 (Βέροια), κατάληψη Villa Amalias, Πατησίων 61 και Σκαραμαγκά, Λέλας Καραγιάννη 37, στέκι ΑΣΟΕΕ, ραδιοζώνες ανατρεπτικής έκφρασης 98 fm, Athens Indymedia (Αθήνα), φανερώνει τη θέληση του κράτους να συνεχίσει -στην επαρχία αυτή τη φορά- την επίθεση εναντίον χώρων που συσπειρώνουν κομμάτια της κοινωνίας που αγωνίζονται ενάντια στον καπιταλισμό, ενάντια στην κρατική καταστολή και διαμεσολάβηση, ενάντια στην προωθούμενη συντηρητικοποίηση της κοινωνίας, ενώ παράλληλα οξύνουν τις κοινωνικές και ταξικές αντιθέσεις. Κομμάτια που απορρίπτουν τις ιεραρχικές - εξουσιαστικές λογικές και συμπεριφορές καθώς και την ομογενοποιημένη και εμπορευματοποιημένη κουλτούρα.

Η κατάσταση έκτακτης ανάγκης που έχουν επιβάλλει οι κυρίαρχοι ορίζει πως χώροι που συμπυκνώνουν τέτοια κοινωνικά και πολιτικά νοήματα, όπως είναι οι εκκενωμένες μέχρι στιγμής καταλήψεις της Πάτρας, χώροι στους οποίους άνθρωποι με διαφορετικές πολλές φορές αφετηρίες γνωρίζονται, επικοινωνούν, διαφωνούν, αλληλεπιδρούν, συνδιαμορφώνουν, μαθαίνουν να συνυπάρχουν, δεν είναι ανεκτοί. Σ' αυτούς τους χώρους αναπτύσσονται σχέσεις που βασίζονται στον αλληλοσεβασμό, την αλληλοβοήθεια, την ισότητα, την αλληλεγγύη, την κοινοκτημοσύνη, εφόσον τίποτα δεν ανήκει στον καθένα ξεχωριστά αλλά όλα διαχειρίζονται από κοινού. Και γι' αυτό είναι επικίνδυνοι για το κράτος και τα αφεντικά. Είναι επικίνδυνοι, γιατί είναι μορφοποιημένοι με την αμφισβήτηση, την ανυπακοή, την αντίσταση. Είναι μορφοποιημένοι με σχέσεις ισότιμες και δομές οριζόντιες, αυτοοργανωμένες και αδιαμεσολάβητες.

Η κατάληψη στο Τ.Ε.Ι. ξεκίνησε τους πρώτους μήνες του 2009 και στεγάζει μεταξύ άλλων την αυτοοργανωμένη συλλογικότητα «Σαμποτέρ» και το αυτοδιαχειριζόμενο στούντιο της συλλογικότητας Τέχνασμα. Μια κατάληψη που οι ομάδες και τα άτομα που συμμετέχουν εκεί έχουν πλήθος παρεμβάσεων στο χώρο του Τ.Ε.Ι. καθώς και στη γύρω περιοχή, λειτουργούν αυτοδιαχειριζόμενο καφενείο, κινηματικό αρχείο, δανειστική βιβλιοθήκη και έχουν ασχοληθεί με ζητήματα γύρω από την αλληλεγγύη στους μετανάστες, τον αντιφασισμό, την αυτοοργανωμένη μουσική σκηνή, την αλληλεγγύη στις καταλήψεις και πολλά άλλα. Στα τέσσερα χρόνια της λειτουργίας του έχει φιλοξενήσει αυτοοργανωμένες συναυλίες και εκδηλώσεις. Επίσης εκκενώθηκε το διπλανό κτίριο (Ν. Γύζη 31), το οποίο αποτελούσε κατάληψη στέγης και τη διαχειριζόταν το δίκτυο εργατικής αλληλοβοήθειας και κινηματικών υποδομών.

Η κατάληψη Μαραγκοπούλειο από τον Οκτώβρη του 2010 στεγάζει τις ανάγκες του συλλογικού εγχειρήματος λόγου και δράσης «Πέρασμα». Είναι μια αναρχική κατάληψη στο κέντρο της πόλης που φιλοξενεί εκτενές κινηματικό αρχείο, δανειστική βιβλιοθήκη, βιβλιοπωλείο κινηματικών εκδόσεων και αυτοοργανωμένων έντυπων εγχειρημάτων, χαριστικό παζάρι και αυτοδιαχειριζόμενο καφενείο. Στα περίπου τρία χρόνια λειτουργίας της, και ενώ αυτή είναι η δεύτερη εκκένωση που μετράει, έχει οργανώσει πλήθος εκδηλώσεων με θεματικές γύρω από ένα ευρύ φάσμα κοινωνικών και ταξικών αγώνων: από τους αγώνες των φυλακισμένων και των πολιτικών κρατούμενων μέχρι των κατοίκων της ΒΑ Χαλκιδικής και του κινήματος ΝοΤΑΒ στην Ιταλία, προβολές και συλλογικές κουζίνες. Τον τελευταίο ενάμιση χρόνο λόγω της χωροταξικής του θέσης κοντά στα γραφεία της χρυσής αυγής έχει αποτελέσει στόχο κρατικών και παρακρατικών επιθέσεων με δυναμικές κινηματικές απαντήσεις.

Ο χώρος του Παραρτήματος (παλιό παράρτημα του Πανεπιστημίου Πατρών) είναι ιστορικά φορτισμένος με έντονους κοινωνικούς αγώνες. Χρησιμοποιήθηκε σαν κέντρο αγώνα για πρώτη φορά το 1973, όταν καταλήφθηκε από φοιτητές, αριστερούς, αναρχικούς και άλλα κομμάτια τις κοινωνίας εν μέσω της εξέγερσης του Νοέμβρη ενάντια στη χούντα. Αποτέλεσε προπύργιο δυναμικών κινητοποιήσεων, διαδηλώσεων, συγκρούσεων ενάντια στους τότε εγχώριους φασίστες, ενώ έχει καταγραφεί στη συνείδηση της τοπικής κοινωνίας ως το κύριο κέντρο αντιδικτατορικής δράσης.

Στη δεκαετία του 80 το παράρτημα παρέμεινε ζωντανό και υπήρξε επίκεντρο ποικίλων και πολυμορφικών κοινωνικών αντιστάσεων. Αναφορικά και μόνο, ο χώρος αυτός καταλήφθηκε και χρησιμοποιήθηκε σαν ορμητήριο στα γεγονότα που ακολούθησαν τη δολοφονία του Κατεζά, συσπειρώσε μεγάλα κομμάτια του φοιτητικού και εργατικού κινήματος ενάντια στο κλείσιμο των εργοστασίων, όπως αυτά του Λαδόπουλου και της Πειραιϊκής Πατραϊκής, υπήρξε κέντρο αντιπληροφόρησης και προπαγάνδας σε σχέση με τα γεγονότα της Τιεν αμέν στη Κίνα και φιλοξένησε το πρώτο συνέδριο αναρχικών.

Στα χρόνια που ακολουθούν το παράρτημα παύει να ανήκει στο πανεπιστήμιο πατρών και παραχωρείται στη νομαρχία που με τη σειρά της το παραδίδει στον Ο.Σ.Κ. αφού συστεγάζεται με σχολικό συγκρότημα. Εφ' όσον δεν φεύγει λοιπόν από την δικαιοδοσία του πανεπιστημίου το άσυλο νομότυπα παύει να ισχύει.

Το 1992 μεγάλο μέρος του Παραρτήματος καταστρέφεται από πυρκαγιά που ξεσπάει κάτω από αδιευκρίνιστες συνθήκες.

Από τις αρχές της δεκαετίας του '90 ο χώρος οικειοποιείται ανά τακτά χρονικά διαστήματα από διάφορες ομάδες και πραγματοποιούνται κυρίως πολιτιστικής φύσεως εκδηλώσεις, όπως συναυλίες, προβολές κ.α..

Ο χώρος καταλαμβάνεται επετειακά κάθε χρόνο από φοιτητικούς συλλόγους, αριστερές οργανώσεις, αναρχικούς και αντιεξουσιαστές για τον τριήμερο εορτασμό της 17 Νοέμβρη.

Τη δεκαετία του '90 το παράρτημα θα συνεχίσει να αποτελεί στέγη πολιτικών ζυμώσεων και θα συνδεθεί άμεσα με γεγονότα, όπως οι απαυτησίες μετά τη δολοφονία του καθηγητή Ν. Τεμπονέρα από παρακρατικούς τραμπούκους και τις μαζικές μαθητικές κινητοποιήσεις.

Το να περιγράψεις σε ένα τυπικό «ιστορικό» το ρόλο που έχει παίξει το παράρτημα στους κοινωνικούς αγώνες της Πάτρας τα τελευταία 40 χρόνια είναι αδύνατο. Οι αγώνες δεν περιγράφονται με τίτλους ούτε με κεφάλαια σε κάποιο ιστορικό βιβλίο. Υπάρχουν στις εξιστορήσεις του κάθε αγωνιστή ξεχωριστά αλλά και στα κοινά σημεία των διηγήσεων, κρύβονται πίσω από τα βλέμματα κατανόησης και τους μορφασμούς όσων συναντήθηκαν έστω και για λίγο στο αμφιθέατρο σε κάποια στιγμή αγώνα, στα δεκάδες συνθήματα που έχουν γραφτεί στους τοίχους του εδώ και δεκαετίες και υπάρχουν μέχρι και σήμερα, στα εκατοντάδες πολιτικά κείμενα και αφίσες που έχουν τυπωθεί όλα αυτά τα χρόνια και καταλήγουν στο «Συγκέντρωση-Πορεία στο Παράρτημα», υπάρχουν στη συλλογική μνήμη όλων μας που δραστηριοποιηθήκαμε μέσα σ' αυτό.

Το Παράρτημα όποια χρήση και να είχε έως σήμερα –από πανεπιστημιακό κτήριο και αμφιθέατρο μέχρι γραφεία της ΕΛΜΕ, από κατεστραμμένο γιαπί μέχρι κατάληψη– είναι ποτισμένο με την αγωνία, το αίμα, τον ιδρώτα, την ελπίδα και την αξιοπρέπεια όλων αυτών που μέσα σε αυτά τα 40 χρόνια της ιστορίας του επέλεξαν να προτάξουν την αντίσταση και την μαχητικότητα έναντι στην ύπνωση και τη μιζέρια της ήσυχης και βολεμένης ζωούλας μέσα σε ένα σύστημα βίαιο και καταστροφικό.

Οι αγώνες που κλείνονται σε μουσεία και συμπυκνώνονται σε μνημεία και τιμητικές πλακέτες μετατρέπονται σε κουφάρια, σε λείψανα. Όλοι εμείς που λειτουργούμε σε αυτόν τον χώρο έχουμε τη βαθιά αντίληψη ότι ο αγώνας για ζωή και ελευθερία δεν τελειώνει ποτέ. Είναι διαρκής και δημιουργικός. Έχει χρέος να βρίσκει καινούριες μορφές και να γεννάει νέες αντιλήψεις. Να χρησιμοποιεί τους αγώνες του χθες για να κάνει πιο αποτελεσματικούς τους αγώνες του αύριο. Το Παράρτημα το χρησιμοποιούμε με τον μόνο τρόπο που μπορεί να τιμά την ιστορία του: σαν ζωντανό κύτταρο του ευρύτερου ανατρεπτικού κινήματος.

Όσο κι αν κράτος, media και λοιποί σοφοί καλοθελητές μνηστήρες προσπαθούν τόσα χρόνια να μας αποδώσουν όποια πιθανή και απίθανη κατηγορία τους περνούσε απ' το κεφάλι (ό,τι τους βολεύει κάθε φορά), η πραγματικότητα ξεπηδάει από το σύνολο των κινηματικών γεγονότων, των αυτοοργανωμένων δράσεων, εκδηλώσεων και εγχειρημάτων που ο χώρος αυτός έχει στεγάσει ή φιλοξενήσει.

Είναι το σημείο αναφοράς για τους ακηδεμόνευτους ταξικούς και κοινωνικούς αγώνες και την αυτοοργανωμένη δημιουργία και έκφραση στην πόλη της Πάτρας. Από συνελεύσεις και πρωτοβουλίες που έχουν προκύψει γύρω από έναν αγώνα μέχρι την κοινότητα των οδοφραγμάτων το Δεκέμβρη του '08 με τη δολοφονία του 15 χρονου Αλέξη Γρηγορόπουλου από μπάτσο στα Εξάρχεια, το Παράρτημα αποτελεί πολιτική στέγη για όποιον και όποια αποφασίζει να εγκαταλείψει τη βολή και τη θαλπωρή του σπιτιού του, να αντισταθεί και να συνταχτεί μ' έναν αυτοοργανωμένο αγώνα, με ισότιμες και αντιεραρχικές διαδικασίες, υπεράνω κομματικών γραμμών. Από δω προέκυψαν κινήσεις και δράσεις όπως για την αλληλεγγύη στους 300 μετανάστες - απεργούς πείνας το 2011, πρωτοβουλία για την άρνηση στράτευσης, ενάντια στα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, ενάντια στην επιχείρηση «Ξένιος Δίας», πρωτοβουλίες αλληλεγγύης σε πολιτικούς κρατούμενους ή συλληφθέντες του κοινωνικού ταξικού πολέμου, εκδηλώσεις αλληλεγγύης στους απεργούς της Χαλυβουργίας, η πρωτοβουλία των απογραφών και τομεαρχών, δράσεις και εκδηλώσεις αλληλεγγύης στον αγώνα των κατοίκων της ΒΑ Χαλκιδικής ενάντια στα μεταλλεία χρυσού, αποτέλεσε το κέντρο του κύματος αλληλεγγύης στις καταλήψεις και πολλές πολλές άλλες.

Παράλληλα το Παράρτημα φιλοξενεί πλήθος πολιτιστικών δράσεων όπως συναυλίες με μπάντες από την αντιεμπορική σκηνή από όλο τον κόσμο, θεματικά πάρτυ, θεατρικές παραστάσεις, παραστάσεις κουκλοθέατρου, προβολές ταινιών και ντοκουμαντέρ. Πάμπολλες είναι και οι ομάδες αυτομόρφωσης που κατά καιρούς έχουν συσταθεί από την εκμάθηση ξένων γλωσσών, των προγραμμάτων σχεδιασμού και τα αντιμαθήματα φωτογραφίας ως τις τεχνικές αυτοάμυνας, οι ομάδες αυτές αλληλεπιδρούν μοιράζοντας γνώση και τεχνογνωσία. Επίσης στο Παράρτημα φιλοξενούνται πλήθος υποδομών. Αναφερόμαστε ειδικά στο Ράδιο Κατάληψη, τον αυτοοργανωμένο ραδιοφωνικό σταθμό που συστήθηκε το Δεκέμβρη του 2008 για να καλύψει τις ανάγκες του κινήματος για την επικοινωνία του λόγου του, το φωτοτυπικό μηχάνημα, ο εξοπλισμός για τις προβολές, το κινηματικό αρχείο, ο χώρος και η βιβλιοθήκη του σχολείου μεταναστών, ποδηλατικό συνεργείο, μαθητικό studio μουσικής, πίστες για skate και bmx, αυτοδιαχειριζόμενο καφενείο και μπαρ.

Όσον αφορά τώρα την οργάνωση της καθημερινότητας στο χώρο και την λειτουργικότητά του, το πλήθος των ομάδων, συλλογικοτήτων και ατόμων που δρουν σ' αυτόν, απαρτίζουν τη διαχειριστική συνέλευση αυτού, η οποία είναι ανοιχτή και δημόσια ανακοινωμένη (μέχρι πρότινος κάθε πρώτη Δευτέρα του μήνα στις 7μμ). Συμμετέχουν πολιτικές ομάδες, ανοιχτές συνελεύσεις (γύρω από ζητήματα όπως το εργασιακό, το μεταναστευτικό, το αντιφασιστικό), αυτόνομα φοιτητικά σχήματα, το σχολείο μεταναστών και τσιγγανόπαιδων, οι ποδηλάτες -ισσες Πάτρας, η ομάδα κουκλοθέατρου, πολιτιστικές- συναυλιακές ομάδες, ομάδες καφενείου και μπαρ, ομάδες έκφρασης, ακροβατικών κ.ά.

Όλα αυτά στεγάζει το Παράρτημα και μπορεί να στεγάσει άλλα τόσα. Η πόρτα του Παραρτήματος ήταν πάντα ανοιχτή για όποιον ήθελε να εκφραστεί εκτός και αν ήταν ρατσιστής, φασίστας, μπάτσο, σεξιστής, κερδοσκόπος, δημοσιογράφος ή ρουφιάνος.

Όλα τα παραπάνω απειλούν τα σχέδιά τους. Για αυτό και καταφεύγουν σε μια τόσο θεαματική επιχείρηση. Ελπίζουν ότι εκκενώνοντας τους χώρους μας, θα αποσυρθούμε από τον αγώνα, απ' τους δρόμους και τις γειτονιές, θα επιβάλλουν την κινηματική σιωπή, νομίζουν ότι μπορούν να πλήξουν την απήχηση που έχει ο τρόπος διαχείρισης της καθημερινότητάς μας μέσα στις καταλήψεις, ότι μπορούν να διαρρήξουν τη συλλογικοποίηση των αναγκών, των επιθυμιών και των αρνήσεών μας.

Οι καταλήψεις και οι αυτοδιαχειριζόμενοι χώροι δεν είναι τα ντουβάρια, όσο κι αν αυτά τα ντουβάρια, τα γνωρίζουμε όπως την παλάμη του χεριού μας. Εμείς τα συντηρήσαμε τόσα χρόνια...

Όσο για τις συκοφαντικές δηλώσεις του αντιδημάρχου Σιγαλού σχετικά με τις υποτιθέμενες τεράστιες ζημιές στο χώρο, ας ψάξει, αφού ο ίδιος δεν έχει ιδέα, τους υπεύθυνους στους προκατόχους του, με πρώτο και καλύτερο τον Δεμαρτίνο, ο οποίος είχε αναλάβει τα έργα ανάπλασης στο Παράρτημα στα τέλη του 1990.

Ας βάλουμε λοιπόν κάποια πράγματα στη θέση τους.

Οι εργασίες διαμόρφωσης του χώρου, η ανακατασκευή και η συντήρησή του έγιναν από το 2000 έως το 2013 από εμάς.

Ο χώρος όταν μπήκαμε ήταν στο μεγαλύτερο κομμάτι του γεμάτος μπάτσα, είχε εργαλεία, μηχανή μωσαϊκού, φιάλες οξυγόνου, μπετονιέρα, τα οποία (εκτός από τη μηχανή μωσαϊκού η οποία υπάρχει ακόμα) είτε τα πήραν οι ιδιοκτήτες τους είτε εκλάπησαν μιας και το Παράρτημα δεν είχε πόρτα (την πόρτα τη βάλουμε εμείς). Ο χώρος από το 1999 μέχρι και το 2002 ήταν γιαπί.

Σε μια πόλη με ιστορία στον τομέα της μουσικής είναι λογικό να αναπτυχθεί και μια από τις πιο ριζοσπαστικές μορφές της. Αυτή της αυτοοργανωμένης έκφρασης και δημιουργίας. Η κουλτούρα της δημιουργίας έξω από λογικές κέρδους και ειδικών. Του ρήγματος στο σχήμα καλλιτέχνης - κοινό. Της δυνατότητας της έκφρασης χωρίς τα στεγανά του καλός ή κακός, εμπορικός ή μη. Της οργάνωσης συναυλιών χωρίς χορηγούς αλλά με τα μέσα που διαθέτουμε. Από τις αφίσες, τις επαφές με τα συγκροτήματα, τις μπάντες που παίζουν, το στήσιμο των μηχανημάτων, το μάζεμα του χώρου, την ηχοληψία όλα είναι κομμάτι του ίδιου πράγματος. Η αυτοοργανωμένη μουσική σκηνή βρήκε στέγη στο Παράρτημα ως τον πλέον κατάλληλο χώρο. Βάση θέσης το Παράρτημα επέλεξε να προωθή την αυτοοργανωμένη έκφραση και να στηρίξει όσους είναι κοντά σ' αυτή, να φιλοξενεί μόνο εκδηλώσεις τέτοιου χαρακτήρα, να αναπτύσσει όσο μπορεί τις υποδομές του, να συνδέει το πολιτιστικό κομμάτι με τον πολιτικό χαρακτήρα του Παραρτήματος.

Το Παράρτημα τα τελευταία χρόνια λειτουργεί με το μοντέλο της διαχειριστικής συνέλευσης. Η συνέλευση αυτή αποτελείται από τα άτομα και τις ομάδες που δραστηριοποιούνται στο χώρο και έχει την ευθύνη του, όχι μόνο στο επίπεδο του συντονισμού των εκδηλώσεων αλλά και της συντήρησης - διαμόρφωσης του χώρου όπως και της πολιτικής του τοποθέτησης όποτε χρειαστεί. Η μορφή αυτή λειτουργίας ξεκίνησε το 2003, όταν μετά από μια περίοδο αποασματικής χρήσης για συναυλίες και προβολές, δημιουργείται η Συνέλευση Επικοινωνιακής του Παραρτήματος μετά από πρωτοβουλία του Κινηματογραφικού Τμήματος των ΠΟΦΠ. Τότε είναι η στιγμή που μπαίνουν γραπτώς για πρώτη φορά κάποιες βασικές αρχές για τη λειτουργία του Παραρτήματος. Αυτές οι αρχές, που υιοθετήθηκαν ουσιαστικά από όλες τις επόμενες διαχειριστικές συνέλευσεις, έχουν σαν στόχο να επικοινωνήσουν ότι το παράρτημα θα αποτελεί ένα ελεύθερο, ανοιχτό, κοινωνικό και πολιτικό χώρο. Χώρο έκφρασης και δημιουργίας, ζύμωσης και αντίστασης, χώρο όπου η ισότητα, η αλληλεγγύη και η αξιοπρέπεια θα αποτελούν τα βασικά συστατικά του αγώνα για ζωή και ελευθερία. Οι τρεις αρχές λειτουργίας του Παραρτήματος έγιναν το σημείο συνάντησης όλων των ενθουσιάζων που βρήκαν στέγη στο χώρο, έγινε ο κοινός τόπος συνεύρεσης όλων των διαφορετικών θεωριών, αντιλήψεων και λογικών που συνθέτουν το πολυμορφικό ριζοσπαστικό κίνημα. Όπως λέγαμε και το 2009:

«Οι συμμετέχοντες φιλοδοξούν να δώσουν στο Παράρτημα τη δυναμική μιας πρότασης ενάντια στον κόσμο της κατανάλωσης, της απουσίας κριτικής σκέψης, της εξαστομίκευσης και της παθητικότητας. Θέλοντας να διαφυλάξουμε τον ελεύθερο κοινωνικό χαρακτήρα του Παραρτήματος έχει αποφασιστεί πως η διαχείριση και χρήση του οφείλει να γίνεται κάτω από το πρίσμα τριών χαρακτηριστικών. Έτσι, άτομα και ομάδες που δραστηριοποιούνται στον χώρο πρέπει να λειτουργούν στη βάση αμοιολογικών διαδικασιών, χωρίς αρχηγούς και γενικότερα ιεραρχικές δομές. Προτάσσουμε την ισότητα λόγου και την οριζόντια οργάνωση χωρίς διακρίσεις λόγω καταγωγής, ηλικίας ή φύλου.

Απέναντι στους κυρίαρχους μηχανισμούς χειραγώγησης, διαμεσολάβησης και διαστρέβλωσης της πραγματικότητας προωθούμε το αδιαμεσολάβητο των σχέσεων και του αγώνα μας και ως εκ τούτου δεν επιθυμούμε καμία σχέση με τους ειδικούς της ενημέρωσης και τα Μ.Μ.Ε. Ούτως ή άλλως όποτε ασχολήθηκαν με το Παράρτημα έδρασαν προβοκατόρικα και υπονομευτικά στη λειτουργία του και συνεπώς δεν επιτρέπεται η είσοδος σε κανάλια δημοσιογράφων κτλ. Θεωρώντας το χρήμα και την λογική του κέρδους μία από τις σημαντικότερες πηγές κοινωνικών ανισοτήτων και αποκλεισμών αποφασίστηκε οι εκδηλώσεις και δραστηριότητες που φιλοξενούνται στο Παράρτημα καθώς και οι συμμετέχοντες σ' αυτές, να μην αποσκοπούν στο κέρδος. Έτσι, για να μπορεί ο καθένας να συμμετέχει σ' αυτές, δεν υπάρχει η λογική αντιτίμου στην είσοδο παρά μόνο η ελεύθερη συνεισφορά για τυχόν έξοδα και κινηματικούς σκοπούς.

Με την αυτοοργάνωση να αποτελεί κύριο άξονα της λειτουργίας του Παραρτήματος στεκόμαστε μακριά από χορηγούς και διαφημίσεις και επιδιώκουμε τις συλλογικές διαδικασίες και την υπευθυνότητα...»

Τα υλικά που υπήρχαν ήταν μόνο ρετάλια εγκαταστάσεων από τον εγκατεστημένο σκελετό εξαερισμού, των ηλεκτρολογικών καλωδίων και των υδραυλικών εγκαταστάσεων. Από τον εξοπλισμό μόνο ο κεντρικός αγωγός εξαερισμού υπήρχε. Το 2008 σε ξεμπάζωμα του θεωρείου ανακαλύψαμε τα τιμολόγια της ντροπής με το ποσό των 500.000.000 δρχ σε υλικά που ποτέ δεν ήρθαν στο χώρο: κλιματισμός, τουαλέτες, εξοπλισμός προβολής, σκηνή με φωτισμό, αμφιθέατρο με επένδυση ακουστικής στους τοίχους, ηλεκτρολογικούς πίνακες ολοκληρωμένους. Απορούν με μήπως ξέρουν κάτι παραπάνω οι υπεύθυνοι του δήμου που λένε για τα έδρανα. Μάλλον έχουν αυτοί τα τιμολόγια. Τα έδρανα λείπουν από το 1999. Ο μισός φωτισμός και τα σοβατίσματα στα τιμολόγια επίσης φαινόταν ότι είχαν ολοκληρωθεί, πράγμα που ουδέποτε συνέβη. Οι τουαλέτες, ο ηλεκτροφωτισμός, τα υδραυλικά, οι αποχετεύσεις, το βαψίμο, οι σταθερές κατασκευές, το συνεχές ξεμπάζωμα έγινε από το πλήθος του κόσμου που όλα αυτά τα χρόνια πέρασε, έμεινε ή έφυγε, και με λεφτά από την τσέπη του.

Τα τζάμια της πρόσοψης του Παραρτήματος σπάστηκαν από θρασύδειλους φασίστες ξημερώματα πριν από ένα περίπου χρόνο στις 19/5/2012. Αυτές οι ζημιές βέβαια τότε δε σκόρπαν τους αντιδημάρχους και λοιπούς παρατρεχάμενους...

Όταν το επάγγελμα του χρίστη, του οδηγού φορτηγού, του καθαριστή, του σιδερά γίνεται ο τάφος κάποιων άλλων οφείλει να καταλάβει ότι εκείνη τη στιγμή φτιάχνει τον τάφο της ίδιας του της τάξης και όχι ότι απλά κάνει τη δουλειά του. Οι εργάτες του δήμου που εργάστηκαν για το σφράγισμα των καταλήψεων οφείλουν να συνειδητοποιήσουν ότι με τα μεροκάματα που έκαναν συντέλεσαν στον αποκλεισμό του κόσμου του αγώνα από τους φυσικούς του χώρους. Ας αναλογιστούν το ρόλο που έπαιξαν και μπορεί να παίξουν.

Όσο για την περιβόητη αξιοποίηση του χώρου, από τις πρώτες κιόλας μέρες πολλών ειδών κοράκια, που εποφθαμιούν εδώ και χρόνια το κτίριο, έσπευσαν να κάνουν τις προτάσεις τους. Από συνεδριακό κέντρο μέχρι εμπορικό κέντρο και από μουσείο μέχρι στέγη πολιτιστικών συλλόγων του δήμου, όλες οι προτάσεις αποσκοπούν στη δημιουργία μιας εμποροπανήγυρης είτε με σκοπό το κέρδος είτε στην καπηλεία του χώρου για μικροπολιτικά συμφέροντα. Στην πραγματικότητα όμως όλο αυτό δεν είναι τίποτα άλλο από την προσπάθεια της εξουσίας να απονομηματοδοτήσει και να αφομοιώσει τον αγωνιστικό και πολιτιστικό χαρακτήρα αυτού του χώρου. Θέλουν να πάρουν έναν χώρο που λειτουργεί αντιθεσμικά, αντιεμπνευματικά και αυτοοργανωμένα, όπου κόσμος συλλογικά και ισότιμα παίρνει τη ζωή του στα χέρια του και αγωνίζεται και να εγκαθιδρυσουν στη θέση του ένα θεσμικά διαμεσολαβημένο στερεό έκτρωμα. Ο χώρος αυτός προτάσσει τον αγώνα και την αυτοέκφραση σαν στοιχείο της καθημερινότητάς μας και αυτό δεν μπορεί να αντικατασταθεί με πολιτιστικά γκαλά, συνέδρια και μουσεία.

Οι καταλήψεις δεν αποτελούν ούτε αυτοσκοπό, ούτε κάποιο φετίχ. Είναι πρόταση και πρόταγμα. Αποτελούνται και διαρθρώνονται από τις ανάγκες, τις αντιλήψεις, τις σχέσεις και τους στόχους των ατόμων που δραστηριοποιούνται στους χώρους αυτούς. Έχουν στόχο να καταρρίψουν στην πράξη όλα αυτά που θεωρούνται αυτονόητα αλλά δεν είναι τίποτα άλλο από επίπλαστες, φορεμένες και εσωτερικευμένες προσταγές. Ο εκβιασμός του ενοικίου, ο προκαθορισμένος καταμερισμός των ωρών της ημέρας, ο καταναλωτισμός, ο διαχωρισμός των ανθρώπων σε ανώτερους - κατώτερους με διάφορα κριτήρια, η εθνική - πατριωτική συνείδηση, η αντίληψη του κράτους και των θεσμών του σαν συνεκτικό δεσμό της κοινωνίας, ο προκαθορισμένος τόπος και τρόπος διασκέδασης, ο ατομισμός και η αποξένωση αμφισβητούνται στην πράξη. Φυσικά δεν αποτελούν μαγική λύση αλλά ένα μόνιμο πεδίο πειραματισμού, προβληματισμού και δημιουργίας πάνω σε μια διαφορετική οργάνωση της κοινωνίας.

Το Παράρτημα, πάντα, ως κεντρικός χώρος τόσο αρχιτεκτονικά, πολεοδομικά αλλά και ιστορικά - πολιτικά αποτελεί σημείο αναφοράς στην Πάτρα. Σημείο συνάντησης, αμφισβήτησης, ενημέρωσης, συγκέντρωσης, ανατροπής. Όποτε χρειάστηκε λειτούργησε ως εστία έντονης κοινωνικής και πολιτικής δραστηριότητας και αυτό το ξέρουν μέχρι και οι πέτρες.

Πάνω του γεννήθηκαν, άνθισαν και παρήλθαν οι αγώνες των τελευταίων δεκαετιών.

Τα ριζώματα αυτά είναι και κάποιες από τις μικρές ή μεγάλες ιστορίες της πόλης μας. Είναι στην κουλτούρα μας γιατί καταφέραμε, έστω και λίγο αλλά ανεκτίμητα, να συμβάλλουμε και εμείς με τη σειρά μας δημιουργώντας γεγονότα και συμμετέχοντας στον αγώνα, προσπαθώντας να καλύψουμε τις ανάγκες της εποχής μας.

Τίποτα δεν τελείωσε. Όλα συνεχίζονται...

ΤΑ ΘΕΛΟΥΜΕ ΟΛΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

ΚΑΤΑΛΗΨΗ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ